

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 33

Tiende Møde.

Onsdagen den 13de Februar.

(Fortf.)

Scherning: Det har været mig meget behageligt at høre Alt, hvad den ærede sidste Taler sagde, og det har været mig endnu kjærere at høre fra det ærede kjøbenhavnske Medlem, som sidder ligeoverfor mig, at han ogsaa her bemærkede, hvad jeg ofte bemærker, at vi ikke saa lidt samstemme med hianden og ihær har det været mig hjært, at han er enig med mig i, at ved Finantsloven er den anden Behandling eller Detailbehandlingen den vigtigste. Jeg troer dog, at burde gjøre Forsamlingen opmærksom paa, at hans Bemærkninger om Brugten i England og Sammenligningen med mit Forslag, var, troer jeg, ikke saa ganske skarpt opfattet; han sagde nemlig, at jeg ønskede at gaae i Comiteen forinden den første Forhandling, men dette er en Misforstaaelse. Det er netop førend den første Læsning, at jeg har troet, at der skulde foregaae en almindelig Behandling, som den, der i England, dersom jeg ikke tager Feil, hovedsageligt føres af det saakaldte ledende Medlem af Ministeriet, som i Almindelighed repræsenterer Finantsvæsenet, og denne Forhandling, som bestaaer i en Drostelse af de forskjellige Hovedindsigelser, er ikke overordentligt lang, men derimod indgribende. Den anden Behandling er den, hvor Huset constituerer sig som Comitee, for at behandle Sagen i dens Enkeltheder. Istedet derfor har jeg nu foreslaaet en anden Behandlingsmaade, netop fordi jeg troede, at den passede vort Standpunkt bedre. Forøvrigt troer jeg, at det ikke er meget vigtigt, at anføre disse Afvigelser fra det Engelske eller Franste. Det er desuden ikke mig, som har ført Talen over paa dette Gebet.

Krieger: Det er uden Tvivl først efter en længere Erfaring, at Thinget vil kunne danne sig en bestemt Mening om de forskjellige Behandlingsmaaders Fortrin, og navnlig om

den Behandlingsmaade, som er den hensigtsmæssigste med Hensyn til Finantsloven. Jeg skal derfor ikke i dette Dieblik indlade mig paa en Prøvelse af de Forslag, som ere stillede, og navnlig ikke af det Forslag, der i det Væsentlige var tiltraadt af Finantsministeren. Men jeg skal dog alt nu tillade mig at fremhæve det Indtryk, som Forhandlingerne idag have gjort paa mig. For mig stiller Sagen sig korteligt saaledes: enten en Antagelse af det forelagte Budget, saa godt som uden nogen væsentlig Forhandling maaskee, men ogsaa kun maaskee vil Budgettets Votering da kunne naaes inden 1ste April — eller en virkelig Forhandling, som til den Tid ikke kunde være afsluttet; og til dette „Enten=Eller“ svarer efter min Formening et andet Enten=Eller, nemlig enten aldeles ingen Comitee, hverken fra først af eller siden imellem første og anden Behandling; eller fra en Comitee for første Behandling, hvad enten den vælges af Thinget eller den vælges efter korte Forhandlinger i Afdelingerne ganske eller tildeels. Der er en stor Vanskelighed ved at bringe Sagen tilende inden den 1ste April, selv om man vil antage Budgettet saa godt som uden nogen sand Forhandling efter nogle korte Samtaler mellem nogle enkelte Medlemmer og Finantsministeren. Den store Vanskelighed ligger deri, at Budgettet er beregnet, ikke paa en bestaaende Skattelovgivning, men paa nye Skattelove. Efter Grundloven skulle Skatteforandringer ikke besluttes under Forhandlingen om Finantsloven, men man skal i Finantslovens Overdragelse over Indtægterne optage det Udbytte, som man efter Rimelighed kan beregne sig til efter de gjældende Love, men saaledes, som Finantsloven er forelagt for os, forudsætter den flere nye Love; der er deri optaget Udbyttet af Krigsskatten, som efter at vi have været samlede flere Uger, endnu ikke er bleven forelagt. Finantslovsforslaget forudsætter fremdeles den